

Arrest

nr. 83 997 van 29 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 3 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 9 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 april 2012 met referthenummer x.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 13 juli 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 12 september 2011 dient verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner.

Op 25 oktober 2011 wordt verzoeker door het gemeentebestuur op de hoogte gesteld van de wetswijziging en de nieuwe voorwaarden, waarbij de bijlage 19*ter* wordt aangepast.

Op 9 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, die op 19 maart 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“In uitvoering 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1081 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.09.2011 werd Ingediend door:

Naam: M.M. (...)

Voorna(a)m(en) : T. (...)

Nationaliteit: C. (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: K. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op het verblijf van meer dan drie maanden, in hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond sen duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners een jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

Om dit aan te tonen legt betrokkene een bewijs van betaling van een vliegtuigticket CAA, dd. 16.08.2009 tot 23.08.2009, alsook een factuur van het hotel A. (...), dd. 10.08.09 tot 15.08.2009, voor. Deze documenten zijn echter onvoldoende om aan te tonen dat betrokkenen elkaar, in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag, drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Verder brengt betrokkene ook nog verklaringen op eer aan. Deze kunnen echter niet aanvaard worden als afdoende bewijs van de relatie aangezien deze niet op hun waarachtigheid en feitelijkheid kunnen getoetst worden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

Op 12 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 juli 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 19 maart 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de “onderzoeksverrichting”. Tevens voert verzoeker overmacht aan.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“Dat verzoeker conform de op 12 september afgeleverde bijlage 19ter de aangevraagde documenten heeft neergelegd.

Dat dit ook uit de bestreden beslissing blijkt.

Dat de tegenpartij aanhaalt dat de neergelegde documenten niet kunnen aanvaard worden als een voldoende bewijs van de relatie.

Dat dit totaal niet met de realiteit klopt zoals dat ook uit het administratief dossier blijkt.

Dat het vliegtuigticket en de factuur van het hotel "Apocalypse" aantonen dat de relatie sedert 2009 gaande was. Dat het koppel ook verschillende verklaringen op eer en een bundel foto's heeft neergelegd.

Dat er dus wel degelijk aangetoond word in dit dossier dat verzoeker en zijn verloofde een duurzame en stabiele relatie onderhouden sinds bijna 3 jaar.

Dat tegenpartij dus de echtheid van de relatie kon onderzoeken, daar ze over diverse elementen beschikten.

Dat de tegenpartij ten gevolge niet kan stellen dat zij het dossier zorgvuldig hebben behandeld;

Dat er in casu duidelijk een schending van de zorgvuldigheidsplicht bestaat;

"Overwegende dat de zorgvuldigheidsplicht vereist dat de overheid bij de feitenvinding zorgvuldig te werk gaat en dat zij ervoor zorgt dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat haar besluitenvorming tot stand kan komen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens" (RS n° 58.328, 23.02.96)

Dat dit in casu duidelijk niet het geval was.

Dat tegenpartij de situatie zorgvuldig had moeten onderzoeken en dat er bijkomende informatie over de situatie kon aangevraagd worden, wat in casu niet gebeurde.

Dat dit, gezien de elementen van het dossier, geen correcte manier van handelen is.

Dat de bekritiseerde beslissing duidelijk behept is met afwezigheid van motivatie en ondermeer de zorgvuldigheids- en onderzoeksverrichting, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt.

Dat de motieven van de bestreden beslissing ongegrond of niet ter zake zijn.

Dat de motivatie van de bestreden beslissing bijgevolg niet aan de wettelijke vereisten beantwoordt."

2.2. *"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich beperkt tot een feitelijk tegenspreken van de motieven die de bestreden beslissing schragen.*

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2994, nr. 138.590, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 72.536 van 23 december 2011).

Verzoekster maakt niet duidelijk als zou de bestreden beslissing niet zijn genomen op redelijke basis, met in achtnaam van de ter kennis gebrachte feiten en de vigerende regelgeving.

Het middel is niet ontvankelijk, minstens niet gegrond."

2.3. *Verzoeker heeft een aanvraag ingediend tot verblijf van langer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie, op grond van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:*

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) *bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :*

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;*
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;*

b) *met elkaar komen samenleven;*

c) *beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;*

d) *ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;*

e) *geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.*

f) *ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.*

(...)"

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner, burger van de Unie, wenst te beroepen toe om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen.

Uit het administratief blijkt dat bij het opmaken van de bijlage 19ter, bij de indiening van verzoekers aanvraag, werd vastgesteld dat verzoeker en zijn partner bewijzen bijbrachten van hun partnerschapsband aan de hand van een verklaring wettelijke samenwoning. Tevens werd aan verzoeker expliciet gevraagd om binnen de drie maanden, ten laatste op 11 december 2011 bewijzen bij te brengen van hun duurzame relatie, met name dat ze elkaar minimum één jaar kennen. Op 25 oktober 2011 wordt verzoeker ingelicht over de wetswijziging. Zo wordt aan verzoeker meegedeeld "Aangezien de wetgeving gezinshereniging intussen gewijzigd is, vragen wij zo spoedig mogelijk volgende documenten voor te leggen: bewijzen dat jullie reeds 2 jaar een duurzame relatie hebben. Gelieve bijgevoegde documenten binnen de 3 maand na ondertekening van de bijlage 19 ter binnen te brengen, zijnde voor 11/12/2011". Tevens wordt de bijlage 19ter als volgt aangepast: verzoeker wordt verzocht om "de volgende documenten over te leggen: (4) bewijzen dat jullie mekaar minimum 1 jaar kennen (ingevolge nieuwe wetgeving 2 jaar)".

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een factuur voorlegt van een verblijf in een hotel gedurende vijf dagen, getuigenverklaringen en een vliegticket op naam van verzoeker en zijn partner.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Verzoeker is het niet eens met de motieven dat de neergelegde documenten niet kunnen aanvaard worden als voldoende bewijzen van de relatie. Hij wijst op het vliegtuigticket en de factuur van het hotel, die aantonen dat de relatie sedert 2009 gaande was en op de verschillende verklaringen op eer en een bundel foto's. Hij meent dat verweerder aan de hand van deze stukken de echtheid van de relatie kon toetsen en de situatie grondig kon onderzoeken. Eventueel kon hij ook bijkomende informatie opvragen wat *in casu* niet is gebeurd.

Verweerder motiveert met betrekking tot de bijgebrachte stukken het volgende:

"(...)

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners een jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

Om dit aan te tonen legt betrokkene een bewijs van betaling van een vliegtuigticket CAA, dd. 16.08.2009 tot 23.08.2009, alsook een factuur van het hotel A. (...), dd. 10.08.09 tot 15.08.2009, voor. Deze documenten zijn echter onvoldoende om aan te tonen dat betrokkenen elkaar, in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag, drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Verder brengt betrokkene ook nog verklaringen op eer aan. Deze kunnen echter niet aanvaard worden als afdoende bewijs van de relatie aangezien deze niet op hun waarachtigheid en feitelijkheid kunnen getoetst worden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene."

Uit de motieven blijkt dat verweerder niet zonder meer stelt dat de getuigenverklaringen, het vliegtuigticket en de factuur onvoldoende zijn als bewijs van hun relatie, doch dat verweerder specifiek aangeeft dat uit deze documenten niet blijkt dat verzoeker en zijn partner in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag elkaar driemaal hebben ontmoet en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet waar verzoeker zich op beroept, stelt uitdrukkelijk dat een duurzame relatie wordt aangetoond "*indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen*". Het is niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig om te concluderen dat met het vliegticket en de reservatie van het hotel, die dateren van augustus 2009, geen drie ontmoetingen worden aangetoond die in totaal minstens 45 dagen betreffen. Verzoeker betoogt dat deze documenten aantonen dat de relatie reeds "*sedert 2009 gaande is*", doch hij toont niet aan op welke wijze deze documenten samen met de getuigenverklaringen en foto's het bewijs leveren van drie ontmoetingen gedurende in totaal minstens 45 dagen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker toont met zijn betoog evenwel niet aan met welke elementen die aan verweerder ter kennis zijn gebracht, geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker meent dat verweerder bijkomende informatie had kunnen opvragen, evenwel is het aan verzoeker om de nodige bewijzen van zijn duurzame relatie naar voor te brengen en een zorgvuldig samengestelde aanvraag in te dienen. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd om bewijzen van zijn duurzame relatie naar voor te brengen. Bijkomend werd verzoeker reeds op 25 oktober 2011 gewezen op de wetwijziging en de gevolgen, die dit voor hem meebrachten. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder op onzorgvuldige wijze tot zijn beslissing is gekomen en niet de nodige "*onderzoeksverrichting*" heeft gedaan.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker in zijn middel de overwegingen waarom de bewijzen van duurzame relatie als onvoldoende worden beschouwd bekritiseert, waaruit blijkt dat hij de motieven kent. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de door verzoeker bijgebrachte bewijzen van zijn duurzame relatie als onvoldoende worden bevonden en waarom deze als onvoldoende worden bevonden en hij bijgevolg geen recht op verblijf kan ontlenen aan artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker eveneens overmacht aanvoert en de schending van artikel 11 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt of op welke wijze er sprake is van "*overmacht*". Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN